

Pels Estats Units d'Europa

Lleugeres consideracions

Continuem l'exposició d'aquestes idees, que en més d'una ocasió ens han valgut el qualificatiu d'il·lusos. Però avui per avui no albirem cap més altra solució per a fer imperar una pau perdurable i ben fonamentada entre els pobles europeus, que alhora ens salvaguardi de l'Orient invasor en tots els aspectes, que no deixaria de succeir malgrat la lloable obra que vé realitzant a favor de la pau la Societat de Nacions. Nosaltres estem disposats a esmerçar-hi una vida tot just encetada en la propagació dels ideals que ens ocupen.

En l'article precedent dèiem, a l'acabar, que no estavem completament identificats amb el programa que exposa Gastón Rion en el capítol XI de la seva obra «Europe ma Patrie» sobre la Confederació Europea.

A Rion, la Confederació Helvètica li serveix de model; en ella troba la mateixa diversitat d'idiomes, el mateix garbuix de races.

Els delegats dels Estats, reunits en Constituents, elegirien la forma més convenient entre les diverses confederacions existents; també elegirien un idioma únic o redactarien tots els documents importants en la llengua pròpia de cada Estat.

En quant a la Constitució, Rion exposa el següent:

Un President elegit per quatre anys, per sufragi universal de tot Europa, i reelegible Hauria d'ésser assistit i assessorat per un consell dels Estats, una mena de Senat, compost per dos delegats de cada un dels Estats federats.

Aquest és, a grans gambades, l'esquelet jurídic que emprendria Rion, i en tot estariem d'acord. Com l'imperi alemany de Bismark, els Estats Units que concebeix Rion admeterien tota mena d'estats, repúbliques, monarquies i àdhuc feixismes.

Teòricament, aquesta diversitat de formes de govern, amb interessos morals i materials convergents, és interessant d'unir-los; més encara si l'un no pogués immiscuir-se en els afers polítics, econòmics i morals dels altres, sense passar pels Consells d'Estat; però, portat a la pràctica, difícilment s'aguantarien un any sense discòrdies, millor dit, aguantarien fins que un problema plantejat dintre qualque Estat hagués d'ésser resolt en plena discussió en el Consell.

Allavors sorgirien les dificultats; els representants dels Estats, regits per una monarquia o un règim feixista, no tindrien, per a resoldre un problema, els mateixos punts de vista que els dels Estats republicans; se'ns podria objectar que hi hauria el Dret de la Confederació

de tenir una solució establerta per a cada cas, però podríem objectar i provar, amb fets per cert ben recentíssims, que allà on hi ha interessos creats, no és precisament el Dret qui ho arregla tot.

Democràcies i imperialismes, sota la mateixa bandera Pan-Europea, caminant pels mateixos camins, vers idèntics fins, ho veiem senzillament de difícil coal·ligació; els interessos dels uns amb els dels altres, estarien continuament en pugna.

En aquest punt, que el considerem cabdal, discrepem del programa de Gastón Rion.

No ens resta espai per a parlar de l'exèrcit i de la marina de la Confederació; tampoc per a altres aspectes, tal com les duanes i la moneda; però, com són qüestions secundàries a l'idea matriu, ja tindrem temps de sobres per a parlar-ne.

Sols ens resta dir que la manera més ràpida de veure realitzats aquests ideals, nats arrel de les necessitats creades per la guerra, és fer pobles grans i ben solidaritzats, que fóren les mateixes idees de Pi i Margall, amb més volada. Tots els pobles haurien de seguir els passos de l'admirable Suïssa, que, com ha dit molt bé Nicolau d'Oïwer, amb la seva diversitat de races, llengües i religions, unides sota el signe de llibertat, és una petita i modèlica Europa.

Sols així, que els Estats components siguin republicans federals, és la forma com podríem veure realitzat el què és sols un somni per a molts; altra organització que s'implantés, seria més difícil d'organitzar-la i més encara d'establir-la.

D. COLOMER I OLIVERAS

Cuento inglés

Por desgracia el alcohol puede prender en un preso como en otro ciudadano, que se cree en libertad, porque va por la calle.

El ciudadano que va por la calle no tiene, en general, que formar en cierta fila para ser contado como un borrego. Esto ocurre en la cárcel.

Para un beodo tiene algún inconveniente resistir a pie firme en la fila carcelaria. Aquel beodo resistía apenas.

—Póngase como los demás.

—Voy, voy.

Nada. Descomponía la línea.

Está averiguado que el inconveniente de zozobrar, se cura fumando.

El beodo quiso fumar.

—¡Aquí en la fila, no se fuma!

El beodo se empeñó en liar un cigarro.

Se le castigó.

El beodo empezó a trompear la puerta de su celda de castigo donde había sido metido como un saco.

Otros presos siguieron el ejemplo. Se armó un guirigay. Era la protesta.

Visió de primavera

De nostre malaguanyat consoci Francesc Costa

I

Hossan-na!... Hossan-na!... Primavera ja ha arribat! Sento mon cor bategar fortament. Em torno a sentir jove... Recordo altres passades primaveres. Reneix en mi l'esperança en il·lusions perdudes. Sento en mi altra volta fol·lies de cor jove!... L'hivern és mort! L'hivern, que és matèria, deixa pas a la primavera, que és esperit, que és esplai de l'ànima, que és llibertat.

Quin plaer més intens sento en mi en saludar-te, Primavera! ¿Quin encís ocult tindràs, que em fas estremir de joia i de voluptuositat?... Ets fada, meravellosa, eterna, immortal. Al conjur màgic de ta arribada, omple la terra de flors oloroses, que ubriaguen els sentits; amb l'aire que ens envoltes, omple de felicitat els cors joves, plens de vida, incitant-los a estimar.

Primavera és Poesia. Els pins, els mansos rierols d'aigua, desgranant-se com rosaris, els amors dels ocells, l'ègloga de la vida camperola, la donzella i el minyó fent-se juraments d'amor, tot és poesia, tot és color, tot és com una música mel·lida que ubriaga tot mon ésser, donant-me nova vida, i crido fortament. ¡Jo t'amo, Primavera!

II

L'últim raig de sol s'arreplega, vergonyós, darrera un alt cim. L'espai resta embolcallat de colors. La llum radiant del dia ja fineix. Ve ja la nit; nit d'ombres i misteri. Els ocells han emmudit; tot és quietud. Sols sento la remor de l'aigua escorrent-se rierol avall, avall, i el cant d'una poput retardada. Em sento cohibit, extasiat. Me retinc el respir, com si l'alè pogués esfumar la bellesa que gaudeixo. En concentro en mi mateix; el pensament em vola... Recordo... Mon cor se m'entristeix... Penso en una dona, en altra primavera, bella com aquesta primavera... Ella s'esfumà, i amb llàgrimes als ulls, sol, dintre el misteri del capvespre, exclamo dolçament:

¡Jo t'amo, Primavera!

El que trompeaba más fuerte era un inglés, mocetón de estatura aventajada que no había salido de la celda en todo el día y se adhería estruendosamente a aquella protesta cuyo fundamento desconocía.

Por fin cesaron los golpes y se levantó el castigo impuesto al beodo. Pero el inglés seguía dando voces y golpeando la puerta.

—A ver, que abran al inglés!

Salió éste como una fiera.

—Pero, vamos a ver: ¿por qué da tantos golpes?

—Eso querer yo saber y nada más. ¿Por qué yo dar golpes?